

זהר שיר השירים

של אותו החולה בגלות אדום, שנאמר עליו שחולת אהבה אני, שהרי כמה רופאים התאספו עליו לדעת קץ מחלתו על ידי דפיקים האלה, ולא היה אחד מהם שיוכל להכיר בהם, כי הדופק של זה החולה אין כל רופא בקי להכיר בו, שיש דפיקים של קשר"ק קש"ק קר"ק, שאמר הנביא עליהם (ישעי' כו) כמו הרה תקריב ללדת תחיל תזעק בחבליה, וכל עשרה שופרות נכללים בשלשה סימנים קש"ר, שהוא תקיעה שברים תרועה, תקיעה מורה אריכת הגלות, שברים סוף הגלות, תרועה בה תבא הגאולה, שהיא מורה על צרה אחר צרה שאין ריוח בין זה לזה, כי בודאי כיון ששאר האומות מעכבים לישראל בגלות, הדחק שלהם מקרב לנו הגאולה, אף כך במהירות הדופק זה אחר זה תצא נפש האיש, לאחר שאין הפסק בין זה לזה, קשר"ק קש"ק קר"ק זהו עושה קשר, תקיעה שברים תרועה, שיתבטל בו השקר מן העולם, שעל זה השבועה (שמות יז) מלחמה

הזוכות ליכנס לירושלים של מעלה, והן הנקראות בנות ירושלים, על שזוכות ליכנס שמה, ולפיכך הנשמה אומרת להן, השבעתי אתכם בנות ירושלים אם תמצאו את דודי, זה הקדוש ברוך הוא, רב אמר זה זיו אספקלריא של מעלה, מה תגידו לו, שחולת אהבה אני, מפני אותה התשוקה והחמדה שחמדתי בעולם לכל, לפיכך אני חולה, רבי יהודה אמר מפני אותה האהבה שאוהבת הנשמה לגוף [לפיכך אני חולה]: (מדרש הנעלם א-קכב).

**סוד זמן קץ האחרון של
"לא זכו" בעתה [קצ"ו].**

רעיא מהימנא

עניני התקיעות

השבעתי אתכם בנות ירושלים אם תמצאו את דודי מה תגידו לו שחולת אהבה אני. אמר רועה הנאמן הנה נצרך לרופא לדעת בכמה מדרגות תעלה הדופק

זיו הזהר

כ"ב שנים קודם זמן הערב של חצות היום, וזהו הסוד של דברי רעיא מהימנא שתקיעה שברים תרועה רמז על ימי הגלות, תקיעה על אריכת הגלות, ושברים תרועה גנוחי גנה וילילי יליל היינו על הצרות הדופקות לישראל בגלות כמו הדפק של החולה, והיינו סוד הכתוב, ודפקום יום אחד ומתו כל הצאן קדשים חס ושלום, וזהו שאמר "תרועה ביה ייתי פורקנא", פירוש לאחר תשלום שנות הגלות של מספר תרוע"ה שהיא אחד מספר שנות הגלות של תקיע"ה ושברי"ם, אז תתחיל להתנוצץ פורקנא, שיתחילו חבלי משיח ומלחמה לה' בעמלק להעביר השקר מן העולם שהיא שליטת עמלק על ידי הגלות של קש"ר, היינו על ידי שנות הגלות של מספר תקיע"ה שברי"ם תרוע"ה הנרמזות בתיבת קש"ר, וכל השרים של עמלק אשר בשמים עם כל המלכים שלו אשר על הארץ תהיה להם ירידה והעברה מעט מעט, וצריך לדעת שכך הוא החשבון, המספר של תקיע"ה שברי"ם תרוע"ה הוא ח"י מאות וח"י שנה, והיה זה בשנת תר"ס לאלף הששי, ונשאר פ"ב שנות חבלי משיח עד וי"ט אליו חסד להיות בהן מלחמה לה' בעמלק בכח התנוצצות של הארת שם הוי"ה ברוך הוא בדרך פשוט כפול משולש ומרובע

קצו. ברשות אל איום ונורא, אשר עמיה שריא נהורא, אבאר דברי רעיא מהימנא במורא, ובבקשת סליחה מאת נותן זאת התורה, הנה לפי עניות דעתי נראה שכוונת רעיא מהימנא היא שהגלות אפשר להמשך י"ט מאות שנה עד שתגיע תוספות שבת של אלף הששי, כי אלף השביעי נקרא שבת, וזמן התוספות הוא רע"ב שנה קודם השבת, לפי החורבן נתקדם עק"ב שנה לפני אלף החמישי כענין תוספות, כי עיקר גזרת הגלות היא על אלף החמישי כידוע בסוד הכתוב כל היום דוה, שנהפך מן הו"ד לדו"ה, ולפיכך בתר דיליה, פירוש אחר גזרת הגלות, בהגיע לתשלום רע"ב שנה אשר ישארו מן אלף הששי יהיה נחשב זה הזמן לתוספות שבת שבו תהיה גאולה השלימה של בעתה, ויתקיים הפסוק, ער"ב וידעתם כי ה' הוציא אתכם, וזה חסד של הקדוש ברוך הוא, כי אם לא הקדים החורבן קע"ב שנה לא היה נשאר אחר י"ט מאות שנה שנות גאולה אלא מאה שנה לתוספות שבת שהן פחות מעט מן ג' שעות, כפי החשבון יומו של הקדוש ברוך הוא אלף שנה, אבל כיון שהקדים החורבן קע"ב שנה נשאר על תוספות שבת רע"ב שנה, שהן ר"ן שנה לשש שעות של ערב שאחר חצות היום, ועוד